

תת"ע (חיפה) 1631-11-23 - מדינת ישראל נ' בשיר סאלם

תת"ע (חיפה) 1631-11-23 - מדינת ישראל נ' בשיר סאלםשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 1631-11-23

מדינת ישראל

נגד

בשיר סאלם

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[20.09.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא התייצב לדיון בעניינו כי לא זומן אליו כדיון. כן טוען כי לא הוא שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה, אלא חברו, מר מוסטפא כעביה. בנוסף טוען הנאשם לכשלים ראיתיים בדו"ח אשר לטענתו מבססים אף הם טענת עיוות דין.

ביום 14.08.25 הוריתי למאשימה להגיש תגובתה, אשר לא התקבלה עד למועד כתיבת שורות אלו.

על אף היעדר תגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ביום 09.04.24 הוריתי למזכירות לזמן את הנאשם לדיון שנקבע ביום 16.12.24, לרבות באמצעות בא כוחו. עיון בתיק בית המשפט מלמד כי הנאשם זומן הן באמצעות בא כוחו (דרך כתובת המייל שלו), והן ישירות בדואר רשום. זימון לדיון נשלח לכתובתו העדכנית (עליה לא חלק), ואישור המסירה חזר ביום 25.04.24 בציון "בהיעדר הנמען, נמסר למי שגר עמו בבית" ונחתם על ידי גסאן בשיר. המדובר במסירה כדיון ועל כן אין לנאשם סיבה להלין אלא על עצמו (ויובהר כי ב"כ הנאשם לא העלה אף טענה בדבר הזימון אשר נשלח אליו).

לאותה הכתובת נשלח אף פרוטוקול פסק הדין שניתן בהיעדר הנאשם, וחזר באותו ציון - "בהיעדר הנמען, נמסר למי שגר עמו בבית" ביום 01.01.25 (במקרה זה אישור המסירה נחתם על ידי מחמד ג'מ'י). עדיין, בחר הנאשם להגיש את הבקשה רק באוגוסט 25, שבעה חודשים לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

אף טענת הנאשם לפיה לא הוא שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אלא מר כעביה, דינה להידחות. עיון בתצהירם של הנאשם ושל מר כעביה מגלה כי המדובר בתצהירים לקוניים, אשר אינם נתמכים במסמכים או ראיות אחרות, ואינם מבססים כדבעי את היותו של הרכב בחזקתו של מר כעביה; ור' לעניין זה הדברים שנאמרו ברע"פ 8427/17 אמנון סאלם (25.3.18):

כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (עניין נג'אר). בעניין סמארה, טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן "תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר" (וראו גם, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל (19.4.2012)).

ודוק, אף יתר טענותיו של הנאשם נטענו בעלמא ללא ביסוס ראיתי. כך למשל טוען הנאשם כי נודע לו אודות פסק הדין רק ביום בו קיבל תדפיס ניקוד ממשד הרישוי, אולם לא תמך טענתו בדבר (לכל הפחות היה עליו לצרף את התדפיס); הדבר נכון גם לעניין טענתו של הנאשם כי מדובר במקרה חריג וקשה בעל נסיבות מיוחדות (ר' ס' 11 לבקשה); וכן לעניין זהות הנהג, שעה שעסקינן בעבירה אשר בוצעה בחודש דצמבר 22, לפני קרוב ל-3 שנים. עוד יצוין כי לא ברורה לי טענתו של הנאשם בדבר הכשלים הראיתיים שעה שמדובר בדו"ח מצלמת א/3. ממילא, כל טענה בדבר כשל ראיתי מקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי בתיק ואין בה כדי לבסס עיוות דין בשלב זה. לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי הנאשם לא הצביע על טעם מוצדק לאי התייצבותו לדיון; ולא ביסס כראוי טענת עיוות דין. לפיכך, הבקשה נדחית, ופסק הדין מיום 16.12.24 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.
ניתנה היום, כ"ז אלול תשפ"ה, 20 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.